

[Hans Nielsen.]

galt, at der ikke kan tages saa meget Hensyn til mig, som er en stor Skatteyder i Sognet, at man vil afskedige denne Mand, naar jeg ønsker det.

Jeg synes nok, at der her, ligesom i det Tilfælde jeg i sin Tid fremdrog ude fra Jægerspris, foreligger en ganske afgjort Forfølgelse af en Arbejder. Det er da naturligt, at denne Arbejder gaar til Domstolene og søger at faa denne Gaardejer Emanuelsen klapset af i Henhold til denne af Venstre saa elskede Lov om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden. Det gjorde ogsaa Arbejdsmand Jakobsen, han gik til Domstolene, og Domstolene saa paa Sagen. Men de kom til det Resultat, at der ikke kunde være Tale om at bringe denne Lov i Anvendelse i det foreliggende Tilfælde.

„Det bliver uforløst.“ — hedder det i Dommen — „at komme ind paa Spørgsmaalet, om Loven i det hele taget er anvendelig i et Tilfælde som det foreliggende.“

Men det hedder dog i denne omtalte Lov om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden, i § 3, at enhver Art af økonomisk eller personlig Forfølgelse, derunder Boykotning, som tilsigter paa uberettiget Maade . . . ja, det har vi jo tidligere været saa meget inde paa ved mange Lejligheder her, at jeg ikke skal fordybe mig deri. Jeg citerer kun Paragraffen, for at ærede Medlemmer kan erindre Ordet „tilsigter“, der er skubbet ind i § 3.

Altsaa: Domstolene anerkender ikke en Gang, at der her er „tilsigtet“ en Forfølgelse af vedkommende, til Trods for, at man har Sogneraadens Erklæring i Retten for, at Emanuelsen indfandt sig hos ham og var meget utilfreds med, at man havde antaget Jakobsen, og at han havde det bestemte Indtryk, at det var Emanuelsens Mening, at Jakobsen skulde afskediges. Til Trods herfor finder man ikke, at Loven kan bringes i Anvendelse.

Den gode Dommer fandt imidlertid i den almindelige Straffelov en Bestemmelse, hvorefter han kunde ramme denne meget usympatiske Storbonde, nemlig Straffelovens § 116. Han blev straffet herefter, ganske vist ikke, fordi han havde forfulgt Jakobsen, men fordi han havde taget Vinduer og Vaskekedelen bort, og fordi han havde brudt Gavlen ned i Huset, hvor Jakobsen boede. Derfor blev han dømt, idet det hedder i Dommens Præmisser:

„Der maa nu gives Sagsøgeren Medhold i, at Sagsøgtens Fremgangsmaade med Hensyn til Grubekedlens og Sove-

kammervinduets Fjernelse har sigtet paa at fortrænge Sagsøgeren fra Tjenestehuset, forinden han efter Loven var pligtig at fraflytte det, hvorfor han ved sin Adfærd har paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 116, og fastsættes den herfor forskyldte Straf til en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kr.“

Han blev altsaa dømt, og han blev dømt til en Bøde af 100 Kr. Jeg ønsker jo ikke strenge Straffe bragt i Anvendelse, men jeg vil blot erindre om de Domme, der blev afsagt i Kolindsundsagen; dér var der ikke Tale om saadanne Smaaskillinger som 100 Kr., dér var det Bøder paa flere Hundre tusinde Kroner, der blev idømt Arbejderne. Men altsaa, mod selve Forfølgelsen gav Loven om Erhvervs- og Arbejdsfrihed ikke nogen som helst Beskyttelse for Arbejderen. Derfor maa jeg gentage, hvad jeg har sagt saa mange Gange i dette høje Ting, at den Lov, der her er Tale om, er en ganske unødigt Lov, en Lov, der slet ikke er nogen Brug for, men som tværtimod er vel egnet til at vække Uro og Misfornøjelse, ødelægge Retsbevidstheden i Stedet for, at man skulde søge at styrke den.

Af disse Grunde er det selvfølgelig ønskeligt for os, at vi faar denne Lov bragt ud af Verden, og jeg glæder mig over, at Valget den 24. April gav et saadant Resultat, at det med Sikkerhed kan siges, at der ikke alene i Befolkningen, men ogsaa her i Tinget er et stort Flertal, som ønsker Loven afskaffet. Jeg vil meget indtrængende henstille til de to Partier Venstre og de Konservative, at de stemmer for det af Regeringen forelagte Lovforslag om Ophævelse af Loven. De to Partier har sikkert ved Valgene faaet at føle, at der var mange, der var misfornøjede med den Lov, som de her har villet paatvinge Befolkningen. Jeg har tidligere om hele dette Spørgsmaal sagt, at jeg erkender, at der kan findes Tilfælde, hvor en Retsbeskyttelse, maaske nærmere udformet end den, vi har i den almindelige Straffelov, kunde være ønskelig, men en Lov af et Indhold som den, her er Tale om, er jo meget værre end ingenting at have. Jeg synes, at det i og for sig er sørgeligt, at der ikke er en Retsbeskyttelse for en Mand som denne Husmand Jakobsen, naar det er saa oplagt, at hans Arbejdsgiver gaar fra den ene Arbejdsgiver til den anden for at forfølge ham, naar det er saa oplagt, at han gaar til Sogneraadet og søger at faa det til at afskedige ham fra det Arbejde med Stenslagning, som han udfører for Kommunens Beboere. Naar Sogneraadets Formand, der var den anklagedes egen Meningsfælle,